

พรพรรณ สุจริตวนิช

คำกล่าวที่ว่า “โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า ไม่โกรธดีกว่า จะได้ไม่บ้า ไม่โง่” คำกล่าวบทนี้ได้ยินได้ฟังมานาน ถ้าฟังในขณะที่ยังไม่มีอารมณ์โทสะเข้ามากกระทบ จิตยังปกติ ฟังแล้วก็รู้สึกดี มีประโยชน์ ที่ให้แง่คิด สะกิดใจ ถ้าทำได้ตามคำกล่าวนั้น ชีวิตก็คงจะสงบสุข

โลกธรรม ๘ คือ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา และทุกข์ มนุษย์ทุกคนต้องประสบพบเจอ แต่เมื่อประสบแล้ว เราจะทำใจอย่างไร จิตจึงยังคงสงบจิตจะรู้เท่าทันอารมณ์ รู้เท่าทันโลกธรรมที่ประสบอยู่ไม่นั้น **คงขึ้นอยู่กับ การฝึกหัดทำใจ รู้เท่าทันอารมณ์ และรู้จักปล่อยวาง** มากน้อยเพียงไร ถ้าใครทำได้มาก ก็จะสามารถมีความสุข ห่างไกลความหงุดหงิด ความกังวลและความทุกข์มากเพียงนั้น แต่ถ้าตรงข้ามเราทำไม่ได้ หรือทำได้น้อยเพราะยังไม่ได้ฝึกหัดทำใจ ไม่รู้เท่าทันอารมณ์ และไม่รู้จักปล่อยวาง เราก็คงจะมีแต่ความขุ่นมัว หงุดหงิดและความทุกข์มากเท่านั้น

นอกจากนั้น การไม่รู้เท่าทันอารมณ์และการยับยั้งชั่งใจของเรา ยังอาจแผ่ขยายไปยังคนรอบข้าง และอาจสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่น ๆ ทั้งที่เราจะเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม ดังเรื่องที่ว่าพระเจ้าจะเล่าให้ฟังนี้

เข้าใจผิดหรือตั้งใจทำ

เมื่อราวปลายเดือนเมษายน ๒๕๕๖ ข้าพเจ้าและน้องๆในกลุ่มปฏิบัติธรรม ได้เดินทางไปทำบุญและปฏิบัติธรรมทางภาคกลางราว ๖ วัน ที่กรุงเทพฯ ไปทำบุญที่วัดปากน้ำ ที่พุทธธานีไปทำบุญวัดนาป่าพง และวัดพระธรรมกาย ที่ราชบุรีไปทำบุญ

วัดหลวงพ่อดุสิต ธรรมกายารามเป็นต้น

ระหว่างที่พักและปฏิบัติธรรมที่บ้านแม่ติ้ว หลังวัดพระธรรมกายที่ปทุมธานี อยู่ๆ ข้าพเจ้าก็ได้รับ SMS จากผู้ไม่ประสงค์ดี เขียนมาด่าว่าอย่างหยาบคายเสียหาย แรกๆก็พอทำให้ได้ว่าเขาคงส่งผิด หรือเข้าใจผิด พยายามโทรไปเคลียร์ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะคู่มือปิดมือถือ ข้าพเจ้ามาคิดพิจารณาว่า .... “เราก็ไม่ศรัทธาที่ไหน ไม่เคยทำอะไรให้ใคร ใครหนอมาด่าเรา”

ข้าพเจ้าได้ส่ง SMS ไปอธิบายว่าเป็นเบอร์ของใคร อยู่ที่ไหน เพื่อเขาจะได้รู้ว่าด่าผิดคนหรือเปล่า อีกฝ่ายก็ยังคง SMS ด่ามาอย่างไม่หยุดยั้ง ด่าอย่างหยาบคายมากขึ้น ก่อความมากขึ้นถึงขั้น จากหลายวันครั้งเป็นวันละหลายๆครั้ง เข้าตื่นนอนมากี่ จะเห็นข้อความอกุศลต่างๆ ที่ผู้ไม่หวังดีส่งมาให้ บางทีก็โทรศัพท์ทักมาก่อนทั้งเช้า-ค่ำ โดยใช้เบอร์โทรศัพท์ต่างๆกัน พอร์บกี่ไม่พูดอะไร แล้ววางหูเหมือนตีหัวแล้วเข้าบ้าน ข้าพเจ้าถูกรบกวนดังกล่าวเป็นเวลาราว ๒ เดือน ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความโมโหหงุดหงิด รำคาญ และโดยพื้นฐานจิต ข้าพเจ้าคิดว่าตนเองเป็นพวกโทสจริตอยู่แล้ว เพราะเป็นคนใจร้อน และจะไม่ยอมถ้าคิดว่าตัวเองไม่ผิด จะสู้ชนิตถึงไหนถึงกันเลย แม้ปัจจุบัน มาศึกษาและปฏิบัติธรรมแล้วจะดีขึ้นบ้างแต่อาการใจร้อน หงุดหงิดง่ายก็ยังมีอยู่

เมื่อประสบเหตุดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงหาวิธีสืบสวน แค้นอยากรู้ว่าเขาเป็นใคร โกรธอะไรทำไมถึงต้องด่าอย่างนี้ เราไปทำอะไรให้ ไม่คิดจะเอาเรื่องเอาผิดเขาหรอก แรกๆ ก็ทราบว่าเป็นเบอร์โทรศัพท์ระบบเติมเงินของ บริษัทเครือข่ายแห่งหนึ่งขอไม่ระบุชื่อ เราติดต่อไปทางบริษัทเครือข่ายบอกว่าเขาไม่สามารถตรวจสอบได้ ว่าเป็นเบอร์ใคร เพราะเป็นระบบเติมเงินไม่ใช่ระบบรายเดือน ไม่มีข้อมูลผู้ซื้อซิมระบบเติมเงิน ใดๆที่มีกฎหมายบังคับให้บริษัทเครือข่ายทุกแห่งต้องให้ผู้ซื้อให้ข้อมูลส่วนตัวด้วย แต่บริษัทส่วนใหญ่ก็ไม่ทำตาม

ข้าพเจ้าจึงร้องเรียนไปที่ กสทช. ให้จัดการบริษัทเครือข่ายที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมายที่บังคับผู้ซื้อต้องให้รายละเอียดประวัติข้อมูลส่วนตัวในการซื้อซิมโทรศัพท์

ข้าพเจ้าบอกกับเจ้าหน้าที่ กสทช.ว่า เพราะ กสทช.ไม่บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจังแบบนี้ ผู้ร้ายถึงเอาซิมีโทรศัพท์ไปใช้ในทางที่ผิดๆ ทำความเดือดร้อนให้กับสังคมส่วนรวมและปัจเจกชนทั่วไป เช่น ใช้เป็นฉนวนระเบิด ใช้ซื้อขายยาเสพติด ฯลฯ เป็นต้น

สรุป กสทช.ก็ไม่สามารถทำอะไรบริษัทเครือข่ายได้ นอกจากปรับเป็นเงินเล็กน้อยเท่านั้น ถ้าเทียบกับผลประโยชน์มหาศาลที่บริษัทเครือข่ายได้รับ แล้วเจ้าหน้าที่ กสทช.ก็เพียงแนะนำข้าพเจ้าว่าให้ไปแจ้งความโดยบอกว่าตำรวจจะสามารถตรวจสอบได้ แล้วยกตัวอย่างว่า ขนาดเว็บหมิ่นนายกรัฐมนตรียังสามารถจับได้ภายใน ๑ วันเท่านั้น ข้าพเจ้าถามกลับไปว่า “นั่นคือนายก เราเป็นประชาชนธรรมดา จะได้รับการปฏิบัติเหมือนกันไหม ตำรวจจะสามารถตามจับได้ภายใน ๑ วันหรือเปล่า?” เจ้าหน้าที่ กสทช.ฝ่ายรับเรื่องร้องเรียน ก็ยังยืนยันว่า “ตำรวจทำได้ ถ้าเขาจะทำจริงจัง” กลายเป็นโยนเรื่องไปแก้ที่ปลายเหตุอีก

ข้าพเจ้าจึงไปแจ้งความ เพื่อให้ตำรวจตรวจสอบกับบริษัทเครือข่ายเพื่อหาการเชื่อมโยงไปยังคู่กรณี สรุปปลายทางคู่กรณีเป็นผู้หญิงวัยกลางคนอยู่ที่จังหวัดพิจิตร ซึ่งข้าพเจ้าไม่รู้จักใครที่อยู่ที่พิจิตรเลย ตำรวจจึงสันนิษฐานว่าคู่กรณีน่าจะด่าผิดคนจะให้ตำรวจที่พิจิตรเรียกคู่กรณีมาว่ากล่าวตักเตือน หลังจากนั้นเรื่องก็เงียบหายไป

ข้อคิดจากครูบาอาจารย์

คุณป้าฉลวย สมบัติสุข ครูบาอาจารย์ที่ข้าพเจ้านับถือ เห็นอาการของข้าพเจ้ามาโดยตลอด เย็นวันหนึ่ง ท่านจึงเล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า เมื่อหลายสิบปีมาแล้ว ตอนที่ท่านยังทำงานอยู่ที่ธนาคาร ท่านก็เคยเจอคนด่าแบบข้าพเจ้า แต่สมัยก่อนไม่มี SMS เขาส่งเป็นไปรษณียบัตรมาด่า ด่าอย่างหยาบคายเหมือนข้าพเจ้าเจอขณะนี้ส่งมาด่าหลายฉบับ ข้าพเจ้าจึงถามว่า “แล้วคุณป้าทำอะไรคะ” คุณป้าตอบว่า “ก็ไม่ทำอะไร ทำเฉยๆ เขาเหนียวก็จะหยุดไปเอง” แล้วท่านก็หันมามองข้าพเจ้า แล้วเอ่ยขึ้นว่า “ขอได้ไหม? ข้าพเจ้าถามว่า “ขออะไรคะ” ท่านตอบว่า “ก็โมโหอะไรอยู่ล่ะ ขอได้ไหม?” ด้วยความที่ข้าพเจ้ายังหงุดหงิดอยู่จึงกล่าวตอบท่านไปว่า “หนูยัง

โมโหอยู่ค่ะ” ท่านจึงเอ่ยคำพูดขึ้นมาอีกประโยคที่ทำให้ข้าพเจ้าอึ้งเลย ว่า “เสียดาย”
ข้าพเจ้าถามต่อ “เสียดายอะไรคะ” “เสียดายที่อีกนิดเดียวก็จะผ่านแล้ว” “คุณบ้ำ
ว่าหนุสอบไม่ผ่านหรือคะ” “ก็รู้อยู่แล้ว” คุณบ้ำให้คำเฉลยเป็นที่สุด

ถึงตอนนี้เมื่อย้อนไปคิดถึง ก็เห็นด้วยกับคุณบ้ำท่านจริงๆ ว่า เสียดายอีกนิด
เดียวจริงๆ แค่อดทนอีกหน่อย **ไม่ถึงสักก็ไม่ทุกข์** นี่ข้าพเจ้าเลยต้องสอบใหม่อีกๆ
จนกว่าจะผ่าน ท่านละต้องได้สอบใหม่เหมือนข้าพเจ้าหรือเปล่า? ยังไงก็เป็นกำลังใจ
ให้ทุกคนผ่านแบบทดสอบทางอารมณ์ที่เข้ามากระทบจิตเราอยู่ทุกวันให้ได้ทุกคนนะ
คะ ไม่ใช่เพื่อใครอื่น แต่เพื่อชีวิตที่สุขสงบของตัวเราเองนั่นแหละค่ะ ดังพระพุทธวจนะ
ที่ว่า “ฆ่าความโกรธแล้วนอนเป็นสุข ฆ่าความโกรธแล้วไม่เศร้าโศก”

ขอเชิญรับฟังรายการ

"แสงธรรมนำชีวิต"

ของมูลนิธิกลุ่มศรัทธาธรรม

ดำเนินรายการโดย...**คุณอัจฉรา สุจริตวนิช**

ทางสถานีวิทยุทหารอากาศเชียงใหม่

เอ.เอ็ม ๑๓๒๓ กิโลเฮิร်ท

ออกอากาศทุกวันเสาร์-อาทิตย์

เวลา ๐๕.๓๐ - ๐๖.๐๐ น. และสามารถรับฟังได้ทาง...

www.saddhadhamma.org

"ฟังธรรมทุกวัน จิตแจ่มใสได้ปัญญา"

